

יוצא לאור ע"י

מרכז היכל הקודש חסיד ברסלב

בנשיאות

נ"ק מרז מוהרא"ש שליט"א

וויליאמסבורג יע"א

287 העיווארד סט.

פרשת תשא (פרה) יט אדר תשע"ג לפ"ק

הדלקת הנרות 5:32 מוצאי שב"ק 7:01

זיו הפרשה

במשנתו של רבינו הקדוש והנורא מוהר"ן מברסלב ז"ע

זיו המועדים

פרשת פרה

ע"י ריבוי שיחה בינו לבין קונו ממשיך הארת אפר פרה לטהר הלב מכפירות ואפיקורסות (א) רביז"ל (ליקו"מ ח"ב סי' ע"ד) אמר: אחר פורים קורין פרשת פרה שהוא הכנה לפסח, כי פרשת פרה קורין כדי שיהיו נוהרים לטהר מטומאת מת, כדי שיהיו טהורים לעשות הפסח, ויש להסביר כי רביז"ל אומר (ליקו"מ ח"א סי' נ"ה), אשר כל ענין של פרה אדומה שייכת גם עכשיו, והוא ענין תפילה והתבודדות, שהוא על שם (הושע י"ד) וגשלמה פרים שפתינו, והתפילה שאדם מתפלל אליו יתברך, ממתקת את הדינים הכי קשים, שזה סוד פרה אדומה, שהתפילה ממתקת את תוקף הדין, ובשביל זה תיכף ומיד אחר פורים, שאז זכינו להתעלות במדרגה הכי עליונה, בביטול אל האין סוף ברוך הוא, שידע האדם שהוא תלוי רק בידו יתברך, ובבל מה שרק עובר עליו, מאיזה רשע המן עמלק, וידע להסתתר בצל כנפיו יתברך, שעל ידי זה נפתח פיו לדבר אליו יתברך, ותיכף ומיד כשאדם מרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ולבקש ולהתחנן ממנו יתברך כל מה שהוא צריך, על ידי זה הוא נטהר מטומאת מת, שהוא כפירות ואפיקורסות, כי אין עוד תומאה וזוהמא כמו כפירה ואפיקורסות רחמנא לישזבן, ועל ידי שאדם מרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך על ידי זה נתמלא עם אמונה ונתבטל ממנו כל מיני דינים קשים ומרים, ומתחבא בסתר צל כנפיו יתברך.

(לוח ברסלב תשע"ג לפ"ק)

יסוד כל התורה ע"י אמונה פשוטה בדרך חק - ועי"ז נטהר ממיית הלב (ב) הנה בפרה אדומה כתיב (במדבר י"ט): זאת חקת התורה וגו', ויש לדקדק למה במצוה זו כתיב "זאת חקת התורה", שמשמע שסובבת הולכת על כל מצוות התורה, ולא כתיב "זאת חקת הפרה" וגו'. וי"ל כי כל הענין של פרה אדומה הוא לטהר המשך בעמוד ג'.

זיו הפרשה

לדעת ענין 'מחצית השקל', שאפילו שהוא רק חצי ולא הגיע לשלימות, זה חשוב מאד אצל הקב"ה.

וזה לתת את תרומת ה', מה שהוא עושה בשביל הקדוש ברוך הוא, זה הכל לכפר על נפשתיכם, ראשי תיבות נע"ל, וסופי תיבות ר"ע, היינו שאפילו כל עבודתו היא בכחינת נעל רע, וכעין שסיפר רבינו ז"ל (סיפורי מעשיות מעשה ט', החכם ותם) שהתם היה תמיד שמח עם כל נקודה טובה שהיתה לו, ואפילו שתפלתו ועבודתו עושה בכחינת נע"ל עם שלש קצוות, אף על פי כן היה שמח שזה שלו, שזה נע"ל ר"ע. ואם מתחזקים מזה, אז לכפר על נפשתיכם, ראשי תיבות נע"ל, וסופי תיבות גימטרי' ר"ע, שאפילו שיש לו נע"ל ר"ע, והוא שמח בנקודות טובות שיש בו, הקדוש ברוך הוא מכפר עליו.

והכלל הוא, מה שמוכא בדברי מוהר"ן ז"ל (ליקו"מ הלכות תרומות ומעשרות הלכה ג), שכל סיבת התרחקות האדם מהקדוש ברוך הוא היא, כי רוצה דבר בשלימות, ואם רואה שאין בו שלימות הוא נמנע מעשייתו, ובשביל זה אדם מתרשל מתורה ומתפילה וממצוות ומעשים טובים, כי אם היה אדם יודע שעל ידי פרוטה שהוא נותן לצדקה הוא עושה רעש בשמים, היה נותן את הפרוטה בשמחה עצומה, אבל הוא רוצה לתת הרבה צדקה דייקא, ואת זה הרי אין לו, לכן אינו נותן אפילו פרוטה. וכן אם אדם היה יודע שעל ידי שילמד דף גמרא אחד זה יזכך את הנפש, היה לומדו, ולבסוף היה זוכה ללמוד הרבה דפים, אבל אדם חושב שהוא צריך ללמוד הרבה דפים דייקא, לכן הוא לא לומד אף דף גמרא אחד, וכן בכל פרט ופרט.

ולכן על זה מרמזת מצות מחצית השקל, שאדם ידע, שאפילו הוא עדיין רק חצי ג"כ משלים את כוונה העליונה, ותמיד הוא צריך להיות שמח, ומי שהולך בדרך זו, שיודע שמחצית השקל חשובה למעלה, זאת אומרת שאפילו אם יש לו רק חצי עבודה, זה גם כן חשוב למעלה על ידי זה גורם שעשועים גדולים בכל העולמות, והבן למעשה.

(זאת התורה)

אפילו חצי דבר נחשב מאד ומ"מ אל יתפסק בזה

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשתיכם. ויש לומר ע"פ המבואר בדברי רבינו ז"ל (ליקו"מ מוהר"ן ח"א סי' רפב), אשר צריך כל אדם לדון את עצמו לכף זכות, ולמצוא בעצמו רק את הטוב, כי אין זו דרך נכונה למצוא בעצמו רק את הרע, כי זה יפילו, וזה יביא אותו לקלקולים רבים. ועיקר מה שאדם מתרחק מהקב"ה, זה רק מחמת שהוא תמיד דן את עצמו לכף חוב, ואינו דן את עצמו לכף זכות. ולכן הזהירו רביז"ל מאד מאד ללכת בדרך זה תמיד לדון את עצמו לכף זכות, ולדעת שגם הוא חשוב בשמים, ורואים, אשר בדרך כלל אדם מחפש רק את השלימות, ואם אין אצלו את השלימות הוא חושב שהוא לא שוה שום דבר, ובאמת זו טעות גדולה.

כי אדם צריך לעשות כל דבר קטן בשביל הקדוש ברוך הוא, כי שם למעלה מאד מאד חשוב דבר אמת, שאדם עושה רק בשביל הקב"ה בלבד. ולכן אם אדם היה יודע את מעלתו בשמים, אפילו שיש לו רק מצוה אחד, היה מזדרז לעשות עוד מצות, ולמה אדם כל כך מתרשל לקיום מצוות מעשיות ומלימוד תורה הק' ומתפילה? כי הוא חושב שהוא כבר אבוד לגמרי רח"ל, כי הוא מלא חטאים ועוונות, וממילא מה שוה התורה והתפילה שלו, ולכן מתרשל לגמרי, אבל אם אדם היה יודע שכל נקודה טובה שהוא עושה, זה מאד חשוב בשמים, עי"ז תמיד היה מתעלה יותר ויותר.

וזה פירוש העשיר לא ירבה, היינו מי שעשיר בתורה ובמצוות, וזכה כבר להרבה דברים בעבודת השם יתברך, עליו לדעת, שלא יתגאה אלא יש לו להתעלות יותר ויותר. ולהיפך והדל לא ימעט, מי שעדיין רחוק לגמרי מהקדוש ברוך הוא, אסור לו להפיל את עצמו ולמעט את עצמו כאילו אבדו תקוה ומנוס ממנו.

שזה סוד 'מחצית השקל', שעל כל אחד להחזיק את עצמו בתמידות שהוא רק חצי, ויש לו עוד להתעלות. ומאידך, אפילו מי שמרגיש שאין בידו כלום, והוא מדמה שהוא עדיין רחוק ממנו יתברך, צריך

לקט שיחות וסיפורים מצדיקים אשר היא הרציית שלהם חל בימים הקרובים – בקשר לרביז"ל

~ חילולת הרב הקדוש רבן של ישראל הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע - כ"א אדר ~

ט. גודל ענוותנותו של הרבי רבי אלימלך זי"ע זה אין לתאר ואין לשער כלל, ואין מילים לדבר מזה, ובפרט קמני ערך כמנונו, שאין לנו בכלל מושג מה זה ענווה ושפלות כי הוא תמיד החזיק עצמו להכי גרוע, ואת כל העבירות שראה אצל אחרים אמר על עצמו וצעק ברבים "מיילעך מיילעך" איך עשית דבר זה" (ופרט את המעשה המגונה שעשה האדם שעמד לפניו) ובכה אז בבכיות עצומות ולא היה יכול להרגיע עצמו כלל מרוב בכיות.

י. וסיפר הרב הקדוש בעל "אמרי יוסף" שפעם אחת מצאו את רבי רבי אלימלך זי"ע שוכב בפשוט ידים ורגלים על הארץ ובוכה בכיות עצומות, מדוע לא היתה אמו מעוברת עם אבן במקומו, כי האבן לא היתה חוטאת כמו שהוא חטא, כל כך החזיק את עצמו ללא כלום, ודבר זה אי אפשר להסביר כלל, איך אדם לא יחזיק מעצמו כי הוא זה, ויהיה במל ומבומל בעיני עצמו לגמרי.

יא. כשבאו אנשים אל הרבי רבי אלימלך זי"ע לבקש ישועה איש ככרכתו זה בכנים וזה בפרנסה וזה בכריאות, וברכס כנהוג בסבר פנים יפות, ואחר כך שמעו איך שזורק עצמו על הרצפה בפשוט ידים ורגלים, ובוכה ומכבה שמים וארץ "מיילעך מיילעך ראה מה שעוללת, לזה אין בנים ולזה אין פרנסה, ולזה אין רפואה והכל בגללך מיילעך מפני שחטאת אין לזה בנים ואין לזה פרנסה ואין לזה בריאות, ואתה הייב בכל זה, ולכן באים אליך לתבוע ממך, וצועקים מיילעך מיילעך כי אתה הייב בדבר, אהרת לא היו באים אליך כלל".

יב. רביז"ל אמר (חיי מוהר"ן סימן תצט) שהצדיק הק' הרבי רבי אלימלך זי"ע לא הניח אצלו ממון מיום לחבירו, אלא בכל יום ויום היה מפור את כל ממונו לצדקה, ולא הניח אצלו שום ממון מיום לחבירו, והוא דרך נפלא בבטחון חזק לא לדאוג מיום לחבירו.

יג. רואים דבר פלא רק אצל שני צדיקים אם מזכירים את יום הסתלקות שלהם כבר מתעוררים בתשובה, ובתשוקה לנסוע אל ציונם הקודש, אפילו שעדיין לא הזכירו את שמותם, וזה ל"ג בעומר וכן כ"א אדר, אלו הימים כל כך נתקדשו אצל כלל ישראל עד שהיום לבד מדבר בעד עצמו ומכל שכן כשמזכירים גם "מירון" או "ליזענסק" גם זה מעורר ביותר, מכל שכן ומכל שכן. כשמזכירים גם את רבי שמעון בר יוחאי, או הרבי רבי אלימלך זכותם יגן עלינו וזה דבר פלא מאד, כי הרי היו עוד צדיקים קדושים בזה העולם ורק שני ימים אלו מאד מאד מעוררים, ומכל זה יכולים לראות אל מה ילוד אשה יכול לזכות בזה העולם אם רק מקדש ומטהר את עצמו אשרי הצדיקים ואשרי דביקהם.

יד. סיפר לי אחד מאנשי שלומינו שבפולין היה דבר פשוט אצל חסידים שעוד מגיל צעיר ידעו בעל פה את הצעטיל קטן של הרבי רבי אלימלך זי"ע, והוא בעצמו הכיר המון מאנשי שלומנו שידעו את הצעטיל קטן בעל פה, ונהגו לאמרו בכל יום וזה עזר להם מאד בעבודת השם יתברך.

טו. מקובל אצל אנ"ש כי בשעה שסיפר רביז"ל את המעשה הנורא והנפלא של ה' בעטלירס (סיפורי מעשיות מעשה י"ג - אדר תקע) מיום הראשון ודיבר אז מהשמונה זקנים, ורימו שאחד מהם הוא הרה"ק רבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע.

טז. אנ"ש בפולין היו רגילים מאד להיות בעיר ליזענסק אצל הציון הקדוש של רבי ר' אלימלך זי"ע.

יז. אם אדם זוכה ללמוד בכל שבת קודש בספר הקדוש "נועם אלימלך" אזי כשמגיע אל ציונו הקדוש או מרגיש ענין אחר לגמרי, ווי א קינד וואס קומט זיך זעהן מיטן מאטן.

יח. הרה"ק מאפא זי"ע בעל אוהב ישראל אמר: שבעיר ליזענסק השמים מזוככים מתפילותיו של רבי רבי אלימלך - זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

(ליקוטי שיחות וסיפורים תשס"ד)

א. רביז"ל כשראה בפעם הראשונה את הספר הקדוש "נועם אלימלך" התפלא מאד, ואמר אז (חיי מוהר"ן סי' תקנ"ג) שקדושת מעלת הרבי רבי אלימלך זי"ע נשגבה למעלה למעלה ממה שנראה ומוכן בתוך ספרו.

ב. ידוע שהרב הקדוש ר' יצחק אייזיק מקאליב זי"ע רצה לכתוב פירוש על הספר הקדוש "נועם אלימלך" והתחיל וראה שרק על ההתחלה כבר כתב הרבה גליונות, וראה שזה דבר בלתי אפשרי לכתוב פירוש על ספרו, כי לא יכלה המון יריעות לפרש דיבור אחד מדבריו העמוקים והדל מלחבר פירושו.

ג. הרב הקדוש הבעל התניא זי"ע היה פעם במקום אחד ונשאל ע"י רב מתנגד היות שנמצא אצלו ספר שנקרא בשם "נועם אלימלך", ויען ששמע שמחברו הוא מתלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע, ולכן הוא הניחו תחת הספסל, וביקש ממנו שיצייר לו מהות המחבר, והשיב לו הבעל התניא זי"ע בזה הלשון: אצייר לפניכם את מהות המחבר, אם הייתם מניחים אותו בעצמו תחת הספסל היה שותק ולא היה אומר לכם דבר, כי הוא היה עניו ושפל ברוך באמת, שאין כדוגמתו.

ד. מובא בספר "נתיב מצוותך" מהרב הקדוש מקמארנא זי"ע (נתיב התורה סימן לב) ספר "נועם אלימלך", אין מי ששינוג, כי הוא כולו מריגות גדולות, אף על פי כן כל אחד מועם בו כפי מעשיו, עם כל זאת מכיב בספרו הקדוש (היכל הברכה פרשת וירא) שאנשי בליעל רדפוהו והציקוהו עד מאד, אף שהוא היה אש שלחבת, במל ומבומל לגמרי לאין סוף ברוך הוא, עם כל זאת קמו עליו אינשי דלא מעלי ודברו עליו כל דבר אסור.

ומובא (נתיב אמונה סימן ח) שפעם אחת הכה אחד על לחיו של הרבי רבי אלימלך זי"ע, ואמר אז אם ינוחו מלחלוק עלי שתי שנים אז אביא את המשיח ויהי הגאולה שלימה, וזה לא יאומן כי יסופר, איך שצדיק קדוש כזה אשר כל העולם כולו יראים מפחד שמו הקדוש, עם כל זאת ימצאו רשעים ארורים שיבזו אותו בכזיונות כאלו, וזה אחד מהנסיגות הכי קשים שקשה לבני אדם להבין שני הפכים בנושא אחד, איך שצדיק קדוש ונורא מאד שמוסר את נפשו בכל יום ובכל שעה ובכל רגע עבדו יתברך, כמו רבי עקיבא בשעתו, עם כל זאת יעמדו נגדו רשעים ארורים, שליחי הסי"מ, אנשים פנומים מאד בנאות ישות וכבוד, וכל ימיהם ירצו אחר הממון והתאוות והם ירדפו את הצדיק הקדוש והנורא הזה אשר במל ומבומל לאין סוף ברוך הוא וזה הכל מפני הבחירה והנסיון.

ה. פעם שאלו את הרב הקדוש רבי אלעזר בנו של הרבי רבי אלימלך זי"ע, שיוגיד אם יש איזה צוואה מאביו, ענה ואמר, אם תרצו לידע צוואת אבי תראו מהספר "נועם אלימלך" כי עשרים ושתיים שנה אמר את התורות האלו והם היו צוואת שכיב מרע, כי היה במל ומבומל לגמרי אליו יתברך.

ו. הצדיק הקדוש השר שלום מבעל זי"ע התבטא פעם ברבים "הכרתי יהודי נאמן אשר העיד בפני כי הכיר את אמו של הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע, אלמלא זאת לא הייתי מאמין כי הרבי רבי אלימלך זי"ע חי ילוד אשה, כי כפי גדולתו וקדושתו אין זה ילוד אשה כלל אלא התיבת אש".

ז. הספר הקדוש "נועם אלימלך" בנו ומיוסד בעיקר על ב' נקודות, על נקודת הצדיק ועל נקודת הענוה, ומי שמסתכל בו בעין האמת, נופלת עליו שפלות גדולה, ומתחיל להבין מרחוק את עוצם גדולת הצדיק ומעלת הזוכה להתקרב אליו, והספר מושך את לב האדם מאד אחרי השי"ת.

וז. צדיקים אמרו: שכמו שיש מסורה מקובלת שכל המשטמה על ציונו הקדוש "אינו מת בלא תשובה" כמו כן כל הלומד בספר הקדוש "נועם אלימלך" בקביעות, "ח" תמיד עם תשובה!!!

ט. מקובל מאד בין חסידים ואנשי מעשה בכל תפוצות ישראל שהספה"ק "נועם אלימלך" מוסוגל מאד ללידה קלה, וזה בדוק ומנוסה, וכן לחולה או למי שצריך לעבור ניתוח מוסוגל מאד להשים מראשותיו את הספר הקדוש "נועם אלימלך" ויועיל לו הרבה לרפואת הנפש והגוף בעזרתו ית"ש.

לא לעיין בשעת התפלה וקריאת התורה

את האדם מטומאת מת שהוא אבי אבות הטומאה, וענין טומאת מת הוא בחינת מיתת הלב, כשאדם שוכח לגמרי מתכליתו הנצחית, ונדמה לו שעיקר החיים הם החיים הגשמיים של העולם הזה, כי מי שזוכר תמיד מתכליתו הנצחית, והוא זוכה להכלל בו יתברך לגמרי, אין שייך אצלו טומאת מת כלל,

וכמו שאמר חכמינו הקדושים (ע"י מדרש שוחר טוב, משלי ט'): אין טומאה בצדיקים אף לא בתלמידיהם, כי הם נכללים לגמרי בחי החיים, וצדיקים גם במיתתן נקראין חיים (ברכות י"ח ע"א), מה שאין כן הרשעים גם בחייהם נקראים מתים, כי יתיך ומיד שמנתקים עצמם מתכליתם הנצחית, הם בבחינת פגרים מתים ממש, ואין להם שום חיות כלל, בבחינת מה שכתוב (קהלת ח'): "ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו" וגו'.

ולכן עיקר עבודת האדם להמשיך על עצמו טהרת הפרה אדומה, ולדעת שהוא צריך לטהר עצמו תמיד מכל מיני טומאת מת ולהכניס בדעתו השגת התכלית, ולכן נקראת מצוות פרה אדומה בשם חוק, כי חוק הוא דבר שאין מבינים בו עכשיו הטעם, כי אף על פי שבוודאי יש בכל דבר טעמים ורוזין עליונים, ושום דבר אינו לבטלה כלל, אבל יש דברים שאין יכולים להשיג עכשיו הטעם שלהם, וצריכים לקבל אותם בדרך חוק ולא לשאול שום שאלות וקושיות כלל, ואזי לבסוף בוודאי יזכה להבין כל מה שהיה מכוסה ממנו בתחילה. וזהו בחינת השגת התכלית הנ"ל, שהיא "סוף מעשה במחשבה תחילה", היינו שבתחילה בוודאי לא משיגים את התכלית שבכל דבר, כי עוברים על האדם משברים וגלים, ואינו יודע בדיקו הכוונה שבכל זה, אבל כשמבטל עצמו תחת האמונה הקדושה, ומקבל כל הבא עליו באהבה כחוק בעלמא, אזי לבסוף יזכה להגיע להשגת המחשבה תחילה, ולראות שצדיקים דרכי ה' בכל פריטיהם.

ולכן כתיב "זאת חוקת התורה", לרמוז שהאדם צריך לקבל ממצוות פרה אדומה לימוד חוק ככל שאר מצוות התורה ועל כל מה שעובר עליו בחיים, היינו שיקבל כל דבר עליו כדרך חוק בלי טעם, ויאמין היטב שבכל פרט של הבריאה גנוז רצונו יתברך, שצריך להביא אותו לתכליתו הנצחית, ואזי יחיה חיים טובים באמת, ויזכה להטהר מכל מיני טומאת מת, ולהיות נוהר מכל טומאת הרשעים הנקראים מתים, ויכלל בו יתברך לגמרי, אשרי לו ואשרי לחוקו.

הבא לטהר ונופל ויורד אל יפול בדעתו רק בעקשנות ימשיך בדרכו

וזהו מה שנאמר בפרה אדומה, שהיא מטהרת טמאים ומטמא טהורים, כי לפעמים עוברים על האדם מצבים כאלו בחיים, שקשה לו ואי אפשר להבין אותם כלל, כי הנה הוא עוסק לטהר עצמו ולהגיע לאיזו מדרגה של קדושה וטהרה, והנה עוד פעם עוברים עליו נסיגות קשים ומרים, ונופל ויורד להמקום שהיה בתחילה.

ולכאורה יכולה להיות לו קושי גדולה מאד: איך באה לו טומאה כזו בשעה שרק רוצה לטהר את עצמו, אבל מחוק פרה אדומה לומדים הלימוד הנפלא הנ"ל, שגם בשעת שעוסקים לטהר את האדם מטומאת מת, כל העוסקים בזה נעשים טמאים וכו', כי זהו חלק מהחוק הנ"ל, שאי אפשר לאדם להבין את דרכי ה', ורק לבסוף יתגלה איך שכל מה שעבר עליו וכל ירידותיו ונפילותיו היו רק כדי לקרב אותו לתכליתו הנצחית.

ולכן העיקר רק לחזק את עצמו באמונה פשוטה ולדעת שעליו לעשות כל מה שביכולתו לטהר את עצמו מכל מיני טומאות, ואף שלעת עתה הוא עדיין נעשה טמא, ואינו רואה סוף לצרותיו רח"ל, אבל כשיבטל את דעתו לגמרי, ויקבל כל הבא עליו כחוק בעלמא של השי"ת, (ולא יסתכל כלל מה שנעשה אתו, רק בעקשנות ימשיך א"ע לטהרה בכל פעם) אזי לבסוף בוודאי יזכה לראות בישועת ה', ואיך שהחוק הזה יטהר טמאים, ויביא אותו לתכליתו הנצחית ולהתדבק בחי החיים, והשם יתברך יזכנו להגיע לכל זה באמת, שנוכה להיות דביקים וקשורים בו יתברך כל ימינו מעתה ועד עולם אמן ואמן.

(ספר תוך תנח"ל פ' כי תשא תנשא)

מפורים מתחיל הארת פסח לצאת מטומאה ולכן שואלין ודורשין מן פורים

אחר פורים קורין פרשת פרה, שהיא הכנה לפסח. כי פרשת פרה קורין, כדי שיהיו נוהרין לטהר מטמאת מת, כדי שיהיו טהורין לעשות הפסח. ובתחלה הוא בחינת פור, כי פורים על - שם הפר (אסתר ט ועיין בכוננת הארז"ל בסוד הפיל פור ובסוד פרה אדומה), ואחר כך נעשה פרה"ה, כי גם פורים הוא בודאי הילוך ודרך לפסח [וכו']. ועל כן צירוף של פורים מרמז בפסח, בפסוק (שמות כ"ג): "שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד חדש האביב, כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם". ממצרים ולא יראו פני ריקם ראשי - תיבות פורים, כי פורים הוא דרך לפסח, שיהיו יכולים להיות נוהרין מחמץ.

(ספר ליקוטי מוהר"ן ח"ב סימן עד)

עיין חסד לאברהם (עיין הקורא נהר נ"ז, מובא בבני ישראל) ששלשים יום קודם לפסח מתחיל הקב"ה להוציא נפשות ישראל מהיכלות הטומאה מעט מעט, באופן שבליל ביעור חמץ, כל פושעי ישראל עומדים בפתח וכו' ע"ש. מבואר שהתחלת התיקון של פסח מתחיל מליל פורים, וזה שכתב בשלחן ערוך (סימן תכ"ט) שואלין ודורשין בהלכות

זיו המועדים

הפסח קודם הפסח שלשים יום, וכתבו האחרונים על זה, ומתחילין מיום הפורים עצמו, היינו כנ"ל.

(פרפראות לחכמה על תורה הנ"ל)

פורים הוא הכנה לפסח שקליפת עמלק לא יקרה האמונה הנשפע על ידי יציאת מצרים והוא ע"י פרשת פרה

ויש לבאר התורה הנ"ל (ליקו"מ ע"ד)

שפורים ופרה הם דרך והילוך לפסח, שנוכה להיות שמונים ממשוהו של חמץ, ונוכה להמשיך עליו החירות של פסח, כי עיקר החירות של פסח הוא חירות ויציאת הדיבור מן הגלות, בבחינת פה - סח (כמובא בכתבי הארז"ל), כי עיקר גלות מצרים הוא שהיה מיצר המוחין והדעת, שלא הכירו את כבוד מלכותו יתברך, וכל זמן שהמוח והדעת היו בגלות אזי גם הדיבור היה בגלות, ולא יכלו לדבר ולהתפלל אל הקדוש ברוך הוא כראוי, אבל כשבא משה רבינו עליו השלום ופתח להם את אור הדעת, בבחינת (דברים ד) אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים וגו', אזי ממילא נפתח פיהם לדבר ולהתפלל אל הקדוש ברוך הוא, ועל ידי זה יצאו מן הגלות לחירות עולם.

אבל גם אחר יציאת ישראל ממצרים, פגע בהם עמלק, ורצה לקרר אותם מן ההתעוררות שלהם, בבחינת (דברים כה) אשר קרר בדרך, שהכניס בהם קרירות וספיקות, כי עמלק הוא הלץ הגדול, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פ' כי ס' ו') לץ תכה זה עמלק, כי הוא מתלווץ מכל המצוות בכלל, ומהמצוות שאין להם טעם וסברא בפרט, כי הוא חקרן ופילוסוף, ואומר שצריכין להבין את הטעם והשכל של כל דבר לפני שמקיים אותם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, ס' יט), ולכן עמלק בגימטריא ספ"ק, כי הוא מטיל ספק ברצון העליון, ומסית את האדם לשאול (שמות יז) היש הויה בקרבנו אם אין.

ולכן אפילו אחר שקיבלו ישראל את החירות שלהם ביציאת ממצרים, נפגמה חירות זו על ידי קליפת עמלק ימח שמו, והוא היה הראש והראשון שהתיר את הרצועה לשאר אומות העולם להתגרות בישראל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפריש"י דברים כה פסוק יח) משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה, אף על פי שנוכה, הקרה אותה בפני אחרים עיני שם.

ולא הצליחו אז להכרית קליפתו של עמלק לגמרי, אלא מלחמתו נמשכת בכל דור ודור, בבחינת (שמות יז) מלחמה לה' בעמלק מדור דור, ולכן כשבא מרדכי והאיר את ענין התפילה בעולם, בבחינת (אסתר ב') מרדכי בן יאיר וגו', ואמרו חכמינו הקדושים (מגילה יב:) בן שהאיר עיניהם של ישראל בתפלתו, ולימד לכולם שאין עצה אחרת נגד הגורל של המן עמלק, אלא לצעוק אל הקדוש ברוך הוא, ולמסור הגורל אליו יתברך לגמרי, על ידי זה זכו עוד הפעם להמשיך עליהם החירות של פסח ויציאת מצרים, בבחינת (אסתר ט) קימו וקיבלו, קיימו מה שקיבלו כבר, שהיא החירות של הדעת והדיבור, ולהינצל מן הטומאה של עמלק הרשע לגמרי, שהוא טומאת מת, אבי אבות הטומאה, בחינת טומאת הרשעים שבחיים נקראים מתים, והם מטמאים כל הבא במגע עמהם, נמצא שעכשיו על ידי פורים, זוכים להגיע אל טהרת פרה, להיטהר מטומאת מת, ועל ידי זה אנחנו מוכנים לקבל את החירות של יציאת מצרים, להיות נוהר ממשוהו של חמץ, ולקבל על עצמו יציאה מגלות הדעת לגמרי אל חירות עולם.

וזהו הרמז הנפלא שמגלה רבינו"ל בפסוק (שמות כ"ג) כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם ראשי תיבות פורים, כי דייקא על ידי ימי פורים הקדושים, לא תהיה יציאת מצרים בבחינת חלל וריק, על ידי קליפת עמלק ימח שמו, אלא תתקיים החירות של פסח אצל עם ישראל לדורות עולם.

מפורים מתחילין השלשים יום לגבי קמחא דפסחא וזה שמרבין בו בצדקה

וזהו גם רמז נפלא למה שמובא בתחילת הלכות פסח (אורח חיים ס"ח תכט) ששלשים יום קודם לפסח שואלין ודורשין בהלכות הפסח, ומתחילין מיום פורים בעצמו (כמובא שם בבאר היטב), ומיד אומר הרמ"א, שצריכין לתת צדקה למעות חטים, ליתן לעניים על פסח עיני שם, כי פסוק הנ"ל "לא יראו פני ריקם" מרמז למצות צדקה, שאסור להשיב את פני העני ריקם, רק צריכין לתת לו כנדבת ידו הרחבה.

ודייקא על ידי שמתאחדות נשמות ישראל ביחד, ומרחמים זה על זה בצדקה וחסד, וזוכים למחות את זכרו של המן עמלק מן העולם לגמרי, כי עיקר עצת עמלק היא רק כשיש פירוד ופיזור בין ישראל, בבחינת (אסתר ג) ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים, אבל מיד שנשמות ישראל מתאחדות ביחד, בבחינת (שם ח) לך כנוס את כל היהודים, אין לו כבר שום שליטה כלל, ולכן בפורים עיקר המצוה הוא משלוח מנות איש לרעהו מתנות לאביונים, המורים על האחדות והשלום בין נשמות ישראל, ועל ידי זה מבטלים את טומאתו של עמלק לגמרי. והשם יתברך יזכנו להכניס בעצמנו את קדושת הימים האלו, ונוכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, עד שנוכה לראות באולתם ושמחתם של ישראל, במהרה בימינו אמן ואמן.

(ספר תוך תנח"ל פ' פרה תשיט)

התבונה קובת

(פון ספר אשר בנחל, אידיש)

הרב הקדוש הרבי רבי אלימלך פון לינענקס - ראצייט כ"א אדר

אז מען דארף פאלגן דעם הייליגן רבי'ן, ווי עס איז באוויסט אז ער האט מוראדיג מקפיד געווען נישט צו רייכערן, און נישט צו טרונקען, און די צוויי יסודות איז אין ברוסלבער חסידות אן עיקר שבבאל העיקרים, נישט רייכערן, און נישט טרונקען, אזוי ווייט אז אפילו טאבאק שמעקן האט דער הייליגער רבי מקפיד געווען.

בפרט דארף מען וויסן דאס רייכערן ציגארעטלעך איז א תאוה ווי אלע תאוות, און דאס איז א הפקירות, אלע מופקרים רייכערן, און ווער סיוול זיין אין חינוך דער טאר נישט רייכערן, און ווער סרייכערט און ער איז אין חינוך איז ער קיין מחנה נישט, ווייל ער ברענגט אריין א קאלטקייט אין די קינדער.

וועגן דאס הארבקייט פון די מריפה נע

זינגערס וכדומה

די זעלבע זאך מיט ניגונים וואס דער הייליגער רבי האט מוראדיג מקפיד געווען אויף דעם, און ער האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ג') אז א ניגנה פון א מנגן רשע שלעפט אראפ דעם מענטש אין שאול תחתית. וואס הייסט "א ניגנה פון א מנגן רשע"? אז מען נעמט ניגונים פון גוים, און מען מאכט פון דעם בלומרשט ניגונים פון קדושה, דאס איז א וועג פון אפקילן אידישקייט, און דאס האט ליידער לעצטענס זיך אריינגעכאפט צווישן פרומען עולם דורך אפאר אינגעלייט קלים וריקים ופוחזים, וואס ווי באוויסט זיי זענען זינדליגע מענטשן אויבעט, און זיי זענען געווארן די זינגערס, און זיי וועלן לערנען אונזערע קינדער ווי אזוי צו זינגען און טאנצן, און זיך ווארפן זיך מיטן גוף עקלהאפטיג אזוי ווי די שחורים וכו' וכו', און דאס וויל מען אריינברענגן אין אונזערע קינדער, דאס איז א מוראדיגע פארברעך, און הלואי וואלט מען דאס אויסגעראטן אינגאנצן פון כלל ישראל.

ליידער איז נישטא קיין שטארקער מענטש וואס זאל זיי אויסשליסן פון כלל ישראל, דאס איז א פארברעך וואס עס איז נישטא אויף דעם קיין תיקון, דאס קילט אפ די זינגע קינדערלעך און די בחורלעך ביז רחמנא לישזבן די ניגונים שלעפן אראפ די בני הנעורים פון אידישקייט. איבערדעם דארף מען זייער אכטונג געבן.

(ח"ב מכתב רלב)

דאנקען השי"ת אויף די ניסים איז ממשך גרויסע ניסים

שטארק זיך צו דאנקען דעם באשעפער אויף די ניסים און וואונדער וואס ער האט מיט דיר געטון, וועסטו זען אז דו וועסט האבן נאך ניסים, ווארום אזוי האט געזאגט דער הייליגער רבי רבי אלימלך פון לינענקס זי"ע, ווען א איד דערמאנט די ניסים וואס דער בורא כל עולמים האט מיט אים געטון, איז דאס א סגולה אז דער בורא כל עולמים וועט מיט אים טון נאך ניסים, איבערדעם איז א גרויסע זאך שטענדיג דערציילן די ניסים וואס דער בורא כל עולמים האט מיט אים געטון, וועט ער זען נאך ניסים.

(ח"א מכתב צו)

די גרויסקייט פון פארציילן מעשיות צדיקים פאר קינדער

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער צאנזער רב זי"ע (בעל דברי חיים) האט געפרעגט דעם מלמד פון זיינע קינדער אויב ער לערנט מיט זיי מוסר, האט דער מלמד געענטפערט יא, ער לערנט מיט זיי "חובת הלבבות", האט זיך דער הייליגער צאנזער רב זי"ע אנגערופן צום מלמד, נישט דאס האב איך געמיינט, איך האב געמיינט דו זאלסט דערציילן מעשיות פון הייליגן רבי'ן רבי אלימלך זי"ע, און פון הייליגן רבי'ן רבי זושא זי"ע, ווארום ער האט פארשטאנען אז אויב מען וועט דערציילן די קינדער מעשיות פון די הייליגע ברודער זי"ע, וועט דאס אריינברענגען אין די קינדער א געוואלדיגע בענקעניש נאכצומאכן.

(ח"א מכתב קז)

זיך נישט לאזן פארפירן פון די תאוות ווי רייכערן און טרונקען

וואס דו פרעגסט וועגן רייכערן וכו', איך מוז דיר זאגן דאס איז די אלף בית פון ברוסלבער חסידות,

די גרויסקייט פון תפלת ר"ר אלימלך זי"ע אונזערע לייט אין פוילן האבן שטארק מקפיד געווען צו זאגן יעדן טאג פארן דאווענען די תפלה. אלץ בחור האב איך געטראפן אן אלטן פוילישן איד וואס איז געווען פאר די קריג שטארק מקורב צו ברוסלבער חסידים, און ער האט זיך געוויקט אסאך ביי הרב החסיד ר' יצחק ברייטער ז"ל הי"ד, און ער האט דאס מיר פארציילט אז אלע ברוסלבער חסידים פלעגן זאגן די תפלה פארן דאווענען, און ער אליין האט עס געקענט אויסגענווייניג אויפן לשון. עס איז באוואוסט אז דער הייליגער צאנזער רב זי"ע האט געזאגט אז מען זאגט די תפלה פון דעם הייליגן רבי'ן רבי אלימלך זי"ע פארן דאווענען גייט די תפלה גלייך.

(ח"א מכתב ו')

מיט פעסטע אמונה האט מען שמחה

שטארק זיך אין אמונה, און בעט יעדן טאג דעם בורא כל עולמים זאלסט זיין שטארק אין די אמונה, אזוי ווי דער הייליגער רבי אלימלך בעט אין זיין תפלה, ותקבע אמונתך בלבנו בלי הפסק, ותהא אמונתך קשורה בלבנו ביתד שלא תמוט, ותעביר מעלינו כל המסכים המבדילים בינינו לבינך. א איד דארף האבן אזא מין לויטערע אמונה אז ער זאל שטענדיג שפירן דאס געטליכקייט פון דעם בורא כל עולמים, דעמאלטס וועט זיין לעבן זיין אן אנדער סארט לעבן, און ער וועט קענען רעדן צו אים אויף פראסט אידיש, ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב), פאר וואס רעדט נישט א מענטש צום בורא כל עולמים? ווייל די אמונה איז ביי אים נישט שטארק, ווארום ווען א איד זאל שפירן אז דער בורא כל עולמים איז ביי אים נעבן אים און אין אים, און ער הערט צו יעדעס ווארט וואס ער רעדט, דעמאלטס וואלט ער שטענדיג גערעדט צו אים, נאר ווייל די אמונה איז ביי אים נישט אזוי שטארק, איבערדעם פארנאכלעסיגט ער דעם ענין פון תפלה, און אויף איז ער שטענדיג צעטרעגן וכו', ער האט נישט קיין ישוב הדעת וכו', ער איז גערועז אומגעדולדיג וכו'. און דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קנה), אז ווען א איד האט אמונה האט ער געדולד, און קיין שום זאך קען אים נישט אויסרייסן פון אלעס וואס עס גייט אויף אים איבער, נאר ער שטארקט זיך

הגליון נתנדב לזכות אשר זעליג בן אסתר ווי רבקה שניצל בת שרה יעזור השי"ת שיוכו לרב נחת מכל צאצאיהם ויהיה ביתם מלא מכל טוב

להשיג הגליון ולהערות: בבית מדרשינו: 287 Heyward St.

Sfas Hanachal 543 Bedford Ave. #235 Brooklyn N.Y. 11211 • ZIVHAHEICHOL@GMAIL.COM - או